

[Bøgholm.]

blevet givet til sydslesvigernes retmæssige krav. Det ville næppe være rimeligt at rejse et krav om, at et nationalt mindretal ikke skulle være værnepligt undergivet, men man har lov til at sige til den tyske stat, som det er blevet sagt mange gange her i formiddag og i eftermiddag, at det, der er det moralske grundlag for værnepligten, er ligeret for alle indenfor staten, og at det derfor også bør være i tysk interesse, at denne ligeret for alle bliver gennemført, inden værnepligten bliver gennemført dernede.

Det ville måske også være af interesse at undersøge mulighederne for at oprette danskerns egne kompagnier i et sydslesvigsk hjemmeforsvar. Må jeg på dette punkt give min stærke tilslutning til, hvad mit partis ordfører sagde om nødvendigheden af, at danske synspunkter blev ført frem overfor den ekspertkomité, der regnes med vil blive nedsat på det kommende NATO-møde. Det må vel være ganske selvfølgeligt, at der kommer en dansk repræsentant med i denne komité.

Den kommende vestunion vil som sit afgørende formål medføre placering af allierede styrker også lige syd for den danske grænse. Det er indenfor dette forum, at selve de for vort forsvar så afgørende problemer om samarbejde mellem engelske, tyske, danske og måske andre tropper vil blive ført frem til løsning. Jeg tror, det ville være i dansk interesse — jeg ved ikke, om det er muligt, men jeg vil gerne føre denne tanke frem her i tinget — at der blev oprettet 3 kommandoer indenfor NATO, en sydkommando, en centralkommando og en nordkommando. Det kan jo ikke nægtes, at der er spørgsmål af regional karakter at løse indenfor forsvaret, og det må erkendes og vil utvivlsomt blive erkendt fra alle sider i dag, at vort lands militære grænse ligger ved Elben og Trave, samt at Danmarks forsvar i dag skal føres syd for Danmark. Derfor er det en meget stærk opfattelse i den konservative folketingsgruppe, at der er overordentlig meget, der taler for et dansk medlemsskab. Dette vil også være fremgået af det indlæg, mit partis ordfører fremkom med i denne sag.

Jeg tror, det var en afgørende fejl, at man fra dansk side holdt sig borte fra de forberedende forhandlinger. Jeg anser det for en

fejl, at man ikke sammen med Norge — og udenrigsministeren vil jo næppe sige til os, at vanskelighederne kom fra Norge — på et så tidligt tidspunkt som muligt gik ind i de nye aftaler, så at der havde været mulighed for at være med til at præge disse. Det er min opfattelse, at den danske stilling til vestunionen i udlandet overordentlig let vil kunne blive opfattet som liggende på linie med stillingen til stationeringen af allierede flyvere, nedsættelsen af de militære udgifter og forkortelse af tjenestetiden. Regeringens holdning på disse så afgørende områder har ikke været egnet til at underbygge tilliden til dansk udenrigspolitik, den har skabt uro omkring vor deltagelse i det internationale arbejde for at sikre freden.

Ingmar Wagner: Udenrigsministeren fremkom i formiddags som så ofte før med en række angreb på kommunisterne. Jeg skal ikke gå ind på dem, fordi der i dette tilfælde ingen grund er til at svare, men skal nøjes med at sige, at disse angreb nærmest var efter de samme retningslinier, som når forbryderen råber: stop tyven. Det afgørende for os i denne debat er, at de synspunkter, vi har, støttes af en afgørende del af det danske folk og af den danske ungdom.

Jeg tror, at jeg tør sige, at en afgørende del af det danske folk, hvis Danmark giver sin tilslutning til genoprustningen af Tyskland, vil føle det som en skændsel og hån imod de unge, heltmodige frihedskæmpere, som i Danmarks skæbnetime gav det dyreste, de ejede, deres eget liv, for at Danmark kunne blive frit og leve videre. At genopruste Vesttyskland, at Danmark skal medvirke hertil, at Hitlergeneralerne endnu en gang skal have våben, det vil efter min opfattelse være at trampe på alt det, som vort lands ungdom kæmpede for under den tyske besættelses onde år.

Nu fortæller man os, at der findes ingen vej udenom. Tyskland må være en ligeberettiget nation, Tyskland må indtage sin plads i det europæiske fællesskab o. s. v., o. s. v. — jeg tror, at udenrigsministeren sagde: sin plads blandt de demokratiske europæiske nationer. Det er jo ikke det tyske folk, der skal indtage sin plads, det er de tyske militarister, der indtager deres plads. Det tyske folk er imod den genoprust-